

Drugi krug lokalnih izbora

 hkv.hr/izdvojeno/nae-teme/pitali-smo/36932-o-rezultatima-drugoga-kruga-lokalnih-izbora.html

1. lipnja 2021.

Rezultate drugoga kruga lokalnih izbora u Republici Hrvatskoj za Portal Hrvatskoga kulturnog vijeća komentiraju: Damir Borovčak, Stipe Kutleša i Miljenko Stojić.

Damir Borovčak: Dobro je da odlaze neki umišljenici

Mislili su neki da su nedodirljivi, da su im mandati sto posto sigurni, a pali su sa svojih visina, iznenadno... Možda je najbolji primjer bahati Radimir Čačić, koji je izgubio svoje prijestolje, i bolje, jer je oduvijek bio umišljena politička veličina. Slično i varaždinski gradonačelnik Ivan Čehok. Kao i Čačić, bio je očito umjetni favorit ovih izbora, no puklo je loše po njega.

Nestaje sa svoje županske pozicije i Damir Bajsa, nije nikada ni ostavio neki značajniji politički trag. Dužnost bjelovarsko-bilogorskog župana, s kratkotrajnim prekidima zbog viših funkcija, obnašao je punih 16 godina. Pobijedio ga je politički novak Marko Marušić, koji je dosad bio aktivan samo u stranačkoj mladeži i prva važnija funkcija bit će mu mjesto župana. Osvojio je taj mandat suvereno, čak s 1500 glasova više od veterana Bajsja.

Pao je i Darinko Dumbović, gradonačelnik potresom razorene Petrinje, Čačićev prijatelj. Padom s pozicije stajale su ga razne afere i bahata retorika poslije potresa i pokušaja obnove grada. Bio je uvjeren da izbore u Petrinji ne će izgubiti. Nakon brojnih prozivki za nered u dodjeli humanitarne pomoći poslije potresa, otkrivana je i afera u vezi s njegovom imovinom. Magdalena Komes (HDZ) pobijedila ga je s čak 2000 glasova više.

Kažu kako je Tomislav Tomašević u drugom krugu za zagrebačkog gradonačelnika potukao Bandićev rekord po broju ikad osvojenih glasova. Tomašević je s udarnim ešalonom drugarica Radom Borić, Uršom Raukar i Sandrom Benčić iz Možemo!, osvojio u drugom krugu 199.630 glasova. Tomašević je posve nadmašio Bandićeve izborne rezultate. U 2009. godini glasalo je za Bandića 146.021 Zagrepčana, a 2013. godine pokojni „idemo delat“ osvojio je 170.798 glasova, najviše ikada. Miroslav Škoro (Domovinski pokret), ipak je po treći puta gubitnik, nažalost prikupio je svega 106.300 glasova. Više od polovice Zagrepčana apstiniralo je izbore, pa će sada razmišljati četiri godine o Možemo! ljepotama lažnih nada i pustih obećanja.

Dakle, nepobitno, Tomislav Tomašević iz Možemo! je pobjednik u Zagrebu, a u fotelje gradonačelnika zasjedaju još, u Splitu Ivica Puljak (Centar), u Rijeci Marko Filipović (SDP) te u Osijeku Ivan Radić (HDZ).

U Vukovaru je očekivano pobijedio Ivan Penava s 5.392 glasova, dok je HDZ-ov Nikola Mažar osvojio 4.529 glasova. U Sinju euforičan izlazak na ulice stotina Sinjana zbog sjajne pobjede Mira Bulja. U drugom krugu izbora Miro Bulj je uvjerljivo pobijedio, osvojivši 6.029 glasova, a HDZ-ov Igor Vidalina 4.263 glasa.

Ukupni rezultati stranaka pokazuju da je HDZ samostalno dobio 13 župana, uz datu podršku Korenu i Kožiću. SDP je osvojio dva mjesta župana, po jedno IDS i stranka Možemo (Grad Zagreb). Dva župana izabrani su kao nezavisni kandidati – Matija Posavec u Međimurskoj županiji i Marko Jelić u Šibensko-kninskoj županiji.

Dakle, lokalni su izbori pokazali šarenilo ukusa birača. Odlučile su sredine u kojima su se obnašatelji vlasti pokazali nadmeno, uljuljani u svoje veličine. Suprotno su neki gorljivi radnici dokazali da se višegodišnji učinci i rezultati ipak prepoznaju i cijene. Dobro je da odlaze neki umišljenici. Na globalnom hrvatskom političkom planu, sjajan je rezultat potvrđen u Vukovaru, dok u Zagrebu ne očekujemo puno dobrog. Tu će feministice duginih boja pod svoje skute uskoro pospremiti svog pulena, koji će im hoće-neće morati biti poslušan. Zato je Rada Borić već najavila prekid svog mandata u Hrvatskom saboru i odlazak u blizinu novopečenog gradonačelnika. Uskoro možemo očekivati nova Možemo! seljenja, ipak se tu gospodari s više od trećine bruto državnog proračuna. Zato je zahvalno bivšim aktivisticima tu se čim prije ugnijezditi. U iduće četiri godine u Zagrebu ćemo gledati zanimljive antifa predstave... Nešto poput Frlićevih dijelca u crvenoj Rijeci, pa još dodatno prošarano duginim bojama.

Kutleša: Nema sjajne budućnosti onaj narod koji nije u stanju izaći na izbore

Ako se neka pretpostavka pokaže točnom u prvom eksperimentu to još ne znači da je posve istinita. Ali ako se pokaže da se rezultat prvog eksperimenta ponavlja onda se jače potvrđuje početna pretpostavka. Ako izhodi trećeg, četvrtog...n-tog eksperimenta pokažu rezultate predhodnih eksperimenata onda je velika vjerojatnost, iako ne i nužnost, da je početna pretpostavka točna.

Kada se to primijeni na izbore u Hrvatskoj, bilo lokalne ili parlamentarne, onda se mogu izvući neki zaključci koji se nameću, iako se to ne smije tvrditi s absolutnom nužnošću, a to je da Hrvatska i Zagreb i dalje tonu u još mrkliji mrak. Neki će tezu obrnuti pa reći da sve ide prema boljoj budućnosti jer sadašnjost i prošlost su bile tako loše da je za očekivati da će svako buduće stanje biti bolje. To gledište nije nedopušteno. Ovisi s koje strane se gleda. Htjeli ili ne, pokazuje se da je u svemu ipak najvažniji svjetonazor bez obzira koliko se tko izvlačio da mu to nije važno. Sakrivati se može neko vrijeme, ali stvari ipak izađu na vidjelo. Svjetonazorska razdjelnica između onih koji su za tradicionalne vrijednosti, nacionalni suverenitet i dr. (tzv. desničari što god to značilo) i onih koji su posve na suprotnim pozicijama, anacionalnim, globalističkim, u krajnjoj crti projugoslavenskim, čak pročetničkim, a to znači protuhrvatskim (ljevičari) glavna je odrednica života u Hrvatskoj. Ne zaboravimo da je svaka ljevica do sada bila protuhrvatska. Nismo mi kao drugi narodi gdje su ljevičari također koliko-toliko za nacionalnu suverenost svojih država i naroda i ne rovale protiv vlastitog naroda. U Hrvatskoj je tradicija da su ljevičari rušitelji Hrvatske.

Drugi krug lokalnih izbora pokazao je da je glavni izborni pobjednik Bruxelles sa svojim trabantima. Potvrdilo se i da su tzv. opančari zavladao Zagrebom i Splitom kao nekada davne 1945. Rijeka je uvijek u doba suvremene tzv. neovisne RH, bila u njihovim rukama, ali su tzv. HDZ-ovci po prvi puta osvojili grad Osijek i to ne zahvaljujući HDZ, pogotovo ne njegovu predsjedniku, nego čovjeku koji ima nešto od izvornog HDZ-ovskog naboja i domoljublja; ipak je on bio branitelj, a ne anemični dezertar. Narod je to prepoznao. On nipošto nije tipični današnji HDZ-ov čovjek jer nije na istoj liniji kao i njegov predsjednik. Kada je rekao da bi on u drugom krugu u Zagrebu dao glas DP, tj. Škori, dočekan je od svog predsjednika onako kako to rade tipični tirani. Dakle, ni Osijek zapravo nije HDZ-ovski. Ali je Anić „spasio“

Plenkovića barem u Osijeku. HDZ je u stvari gubitnik izbora jer je izgubio dva najveća grada u Hrvatskoj. Ali ih još uzto boli gubitak Gospića, Vukovara, Šibensko-kninske županije i još štošta drugo, ali ih tješi tijesna pobjeda njihova kandidata za župana Ličko-senjske županije.

U HDZ su zadovoljni jer su ipak u drugim sredinama ostvarili solidne rezultate. Dobili su petnaestak županija od njih dvadeset. Čak ni gubitak Zagreba i Splita nije poraz HDZ ako se uzme u obzir da je Andrija Plenković bliži svim tim ljevičarima nego DP i Mostu. Ono što ostaje konstanta HDZ-ova Vođe jest da on ne želi s tzv. desničarima iako je HDZ navodno stranka „desnog centra“, ali samo na riječima. Ona je u stvarnosti briselska stranka, ljevičarska, ako treba i jugoslavenska i četnička samo da ne bude hrvatska. Plenković je nekoliko puta javno rekao da je u HDZ došao (točnije poslan je vjerojatno po zadatku) da promijeni i HDZ i Hrvatsku. I to čini. Rezultati se vide, samo ih, nažalost, većina hrvatskih građana još nije posve svjesna. Kada se osvijeste, HDZ neće više biti (što ne bi bila velika šteta), ali možda neće biti ni Hrvatske. Zato je Plenković s toliko uvjerenja govorio više puta da DP i Most neće nikada doći na vlast. On rezultate izbora unaprijed zna kao što npr. Bill Gates zna koji će se, kakav i kada pojaviti sljedeći virus. Na djelu je ista paradigma. U slučaju Hrvatske to je razbiti tzv. desnica pa makar na vlast došli oni koji su se uvijek, i sada, borili protiv samostalne Hrvatske. Mržnja vođe prema DP i Mostu proporcionalna je ljubavi prema Pupovcu i JugoslOvenima. A s DP i Mostom HDZ bi imao gotovo absolutnu vlast i na državnoj i lokalnoj razini.

To se pokazalo i na ovim izborima u oba kruga. Ono što se još pokazuje jest da su nezavisni kandidati predloženi od skupine birača postigli dobre rezultate što pokazuje da biračko tijelo sve više prepoznaje slobodne i nekorumpirane kandidate nasuprot partijskim uhljebima i poslušnicima. No, to još nije dovoljno. Još se potvrdilo, po tko zna koji puta, da najveći broj hrvatskih građana (a među njima je najviše katolika) ništa ne zanima što je izvan dosega vlastitog interesa. Čak nisu u stanju ni shvatiti da su oni glavni krivci (ili „zaslužnici“) za ovakve rezultate izbora. Upravo na Dan državnosti Zagrebčani su izabrali one koji se ponose zlikovcima koji su upravo te iste Zagrebčane „oslobodili“ njihovih domova, imanja, neke prognali a neke pobili. Tako su Zagrebčani pljunuli u lice i Zagrebu i Hrvatskoj.

Ne idealizirajući jednog kandidata i ne omalovažavajući drugoga ipak se može po nekim razboritim kriterijima prosuditi. Na jednoj strani imate čovjeka koji živi od svoga rada, a na drugoj neradnika koji nikada u životu nije napravio ništa; sve što je aktivistički djelovao bilo je podpomognuto od stranih financijskih centara i poznatih rušitelja nacionalnih država. On je zaljubljenik u zločinca koji je pobio silno mnoštvo Hrvata, a i drugih naroda, koji bježi iz Sabora kada se spomenu branitelji, koji će ponovo vratiti trg nekada nazvan po zlikovcu JBT i dr. Ali Zagrebčani, bilo svojim neizlaskom, bilo izlaskom na birališta, bilo oboje izabiru neradnika i stranog plaćenika, poslušnika, korumpiranog izdajnika. Takvih se normalan čovjek srami. Hoće li se Zagrebčani posramiti što su ponizili svoj grad? Nije ni u Splitu puno drugačije.

Kao i svi drugi izbori i ovi su „demokratska“ farsa ili lakrdija, a ne navodni festival demokracije kako se često znalo govoriti. Najvažnije funkcije u vlasti osvajaju se čak i s petnaestak postotaka biračkog tijela. Neki postaju saborski zastupnici sa nekoliko stotina glasova i sl. Izlaznost je i ovaj puta varirala od oko 29% do manje od 50%. Na prste jedne ruke može se nabrojiti na koliko je mjesta izlaznost bila preko 50%, kao npr. u Gospiću te u Gospićko-senjskoj i Krapinsko-zagorskoj županiji (u ovoj drugoj jedva iznad 50%). Uz sve poznate stvari o nakaradnom izbornom zakonu sramotno je da se i govori o demokratski izabranoj vlasti ako izlaznost nije veća od 50%. Zato bi sve izbore gdje ne izađe više od 50% trebalo proglasiti i nelegalnim i nelegitimnim. Ovi su, doduše, legalni (zakoniti) jer na papir se može staviti svašta,

ali nisu legitimni tj. vjerodostojni. Zato nema sjajne budućnosti onaj narod koji nije u stanju izaći na izbore, niti birati po normalnim, a ne nakaradnim zakonima. A kada i izađe na izbore onda izabere najgore primjerke. A oni su ogledalo Zagrebčana i Zagrebčani ogledalo njih.

Miljenko Stojić: Tek je sada gotovo. Možda

Bez imalo želje za traženjem nekog opravdanja, čak naprotiv, treba reći da su ovo lokalni izbori u Državi Hrvatskoj od samoga početka vođeni u jednom smjeru. Činili su to mediji koji su i otprije bili u tuđim rukama, a kako smo saznali u posljednje vrijeme to su sada još i više. Duh jugoslavenstva cvjeta i njegov otrov neki pomamno sišu.

Budući da je u ovom nadmetanju ipak najznačajniji Grad Zagreb, zadržimo se na njemu. Dogodilo se ono za što se navijalo. Pobijedio je Tomislav Tomašević sa svojom platformom Možemo. A Miroslav Škoro iz Domovinskog pokreta ostao je iza njega.

U pobjednika se odavno ulagalo. Velikim svotama novca. Isplivalo je sve to zadnjih dana, pa sada Rada Borić, jedna od uzdanica Možemo, prijeti tamnicom onima koji su to otkrivali. Bolje tamnica, nego metak u čelo kako su običavali činiti prethodnici 1945. obučeni u jugokomunističke odore. I oslobodiše tada Zagreb od trećine njegova pučanstva te doveli neke druge koji sa Zagrebom nisu imali ništa. Ali im se htjelo njegova blagostanja. Kakvo će biti ovo »oslobođenje« ili »put u bolju budućnost«, kako navijesti novopečeni gradonačelnik Tomašević, još ćemo vidjeti. Nešto su prije on i njegovi govorili o migrantima koje bi trebalo smjestiti pa su pred izbore ušutjeli o tomu, sada mu je put prema svemu otvoren ako mu se netko ne ispriječi na putu kao što se on ispriječio crkvi bl. Stepinca na Savici.

Imajući sve ovo na pameti ne vjerujem da će Tomašević nositi podeblju svijeću Majci Božjoj na Kamenita vrata. Prijašnji gradonačelnik, pokojni Milan Bandić, znao je to učiniti. Jest da je pripadao istom totalitarnom svjetonazorskom krugu kojemu pripada i Tomislav Tomašević, samo to je bila ona meka inačica protkana hercegovačkom potrebom za snaći se u životu. Tomašević, pak, zahvaljujući njemačkom komunističkom gorivu u vidu šuškvavih novčanica i onom Soroševom preko »bare«, ima manje potrebe za snalaženjem te je i njegova svjetonazorska inačica puno tvrđa. Hoće li je netko razblažiti?

Morao bi. Ne će se moći ovako. Nisu Zagreb i Hrvati zaslužili nešto poput Možemo. Davno su povjerovali da je sve gotovo, pa se dogodilo što se dogodilo. Da su samo izišli na izbore, bilo bi sve drukčije. Tako je sada zaista gotovo. Za ovaj put. Sljedeće je prilika za četiri godine. Oni koji su bili svjesni trebali bi nastaviti svoj put prema Obećanoj zemlji. Da, zaista, naša nam draga Država Hrvatska (republika je bila u jugokomunizmu) jest Obećana zemlja prema kojoj još putujemo. Bojim se da će nas u nju malo ući, kao što je malo Židova ušlo u svoju. Nije ni čudo. Između ostaloga znali su se bacati pred zlatnim teletom. I nama je obećan. Govoraše malo prije lokalnih izbora, ta platforma Možemo, kako će na jednom od najljepših zagrebačkih trgova umjesto imena Republika Hrvatska okačiti ime Maršala Tita. Pa klanjanje može početi, začinjeno lupanjem o lonce i tave po uzoru na one iz Možemo što im otvori put u političku pobjedu.

Drugima kako bude. Ako u procesiji namjeravaju prolaziti ulicama, mogli bi im platformaši pomesti tu njihovu procesiju. Učinili su tako njihovi prijatelji antife 29. svibnja jednoj katoličkoj župi u Parizu kada se molila za svojih 50-ak mučenika koje su toga dana prije 150 godina ubili pristaše Pariške komune. Nije im se sviđalo da vjeruju u Boga, ništa više. Bit će tu vjerojatno i netko tko će ih podučiti kako zapravo treba

živjeti. Primjer su poljske feministice. Tradicionalni obiteljski model prozvale su »fašističkim« i »previše bijelim«. Treba to i štošta drugo usvojiti u obrazovanju, rekle su. Ne znam hoće li i njima čestitati gradonačelnica Sarajeva Benjamina Karić naglašavajući da će sada suradnja između Zagreba i Sarajeva biti još bolja, utemeljena na međusobnom uvažavanju i progresivnim politikama, ma što god to značilo.

I tako je virus posijan u Zagrebu. Njegov hod prema ostalom dijelu Hrvatske, što namjerava, ovisit će od toga hoćemo li i dalje ostajati kod kuće i ne ulaziti u borbu. Do Pazina se već probio, Suzana Jašić ponosno diže glavu. Tko šljivi Hrvatsku, neka je meni dobro! Ili kako je imao potrebu Hrvatski radio 1 prenijeti izjavu nekog glasača koja kaže da ga ovi izbori ne zanimaju, on ode živjeti u inozemstvo. Ne prenesoše nekoga tko domoljubno progovori o svojoj domovini Hrvatskoj. Razmislimo, dakle, duboko što učinismo i kako dalje.